Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 19. septembra 2024*

„Odvolanie – Inštitucionálne právo – Jednotný štatút európskeho poslanca – Európski poslanci zvolení v talianskych volebných obvodoch – Prijatie rozhodnutia v oblasti dôchodkov talianskou poslaneckou snemovňou – Zmena výšky dôchodkov talianskych národných poslancov – Na to nadväzujúca zmena výšky dôchodkov niektorých bývalých európskych poslancov, zvolených v Taliansku, zo strany Európskeho parlamentu – Nahradenie rozhodnutí Európskeho parlamentu – Pretrvávanie záujmu na konaní o zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie“

Vo veci C-725/20 P

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 28. decembra 2020,

Maria Teresa Coppo Gavazzi, bydliskom v Miláne (Taliansko),

Cristiana Muscardini, bydliskom v Miláne,

Luigi Vinci, bydliskom v Miláne,

Agostino Mantovani, bydliskom v Brescii (Taliansko),

Anna Catasta, bydliskom v Miláne,

Vanda Novati, bydliskom vo Varese (Taliansko),

Francesco Enrico Speroni, bydliskom v Buste Arsizie (Taliansko),

Maria Di Meo, bydliskom v Celloli (Taliansko),

Giuseppe Di Lello Finuoli, bydliskom v Palerme (Taliansko),

Raffaele Lombardo, bydliskom v Catanii (Taliansko),

Olivier Dupuis, bydliskom v Saint-Gilles (Belgicko),

Leda Frittelli, bydliskom vo Frosinoni (Taliansko),

Livio Filippi, bydliskom v Carpii (Taliansko),

* Jazyk konania: taliančina.

Vincenzo Viola, bydliskom v Palerme,

Antonio Mussa, bydliskom v Turíne (Taliansko),

Mauro Nobilia, bydliskom v Ríme (Taliansko),

Clara di Prinzio, ako dedička po Sergiovi Camillovi Segrem, bydliskom v Ríme,

Stefano De Luca, bydliskom v Palerme,

Riccardo Ventre, bydliskom vo Formicoli (Taliansko),

Mirella Musoni, bydliskom v Ríme,

Francesco Iacono, bydliskom vo Foriu (Taliansko),

Vito Bonsignore, bydliskom v Turíne,

Claudio Martelli, bydliskom v Ríme (Taliansko),

Vincenzo Aita, bydliskom v Campagnii (Taliansko),

Mario Mantovani, bydliskom v Arconate (Taliansko),

Vincenzo Mattina, bydliskom v Buonabitacolo (Taliansko),

Romano Maria La Russa, bydliskom v Miláne,

Giorgio Carollo, bydliskom v Torri di Quartesolo (Taliansko),

Fiammetta Cucurnia, ako dedička po Giuliettovi Chiesovi, bydliskom v Ríme,

Roberto Costanzo, bydliskom v Benevente (Taliansko),

Giorgio Gallenzi, ako dedič po Giuliovi Cesareovi Gallenzim, bydliskom v Ríme,

Vitaliano Gemelli, bydliskom v Ríme,

Pasqualina Napoletano, bydliskom v Anziu (Taliansko),

Ida Panusa, bydliskom v Latine (Taliansko),

v zastúpení: M. Merola, avvocato,

odvolatelia,

ďalší účastník konania:

Európsky parlament, v zastúpení: S. Alves a S. Seyr, splnomocnené zástupkyne,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory C. Lycourgos, sudcovia O. Spineanu-Matei, J.-C. Bonichot, S. Rodin (spravodajca) a L. S. Rossi,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní z 11. januára 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojim odvolaním sa Maria Teresa Coppo Gavazzi, Cristiana Muscardini, Luigi Vinci, Agostino Mantovani, Anna Catasta, Vanda Novati, Francesco Enrico Speroni, Maria Di Meo, Giuseppe Di Lello Finuoli, Raffaele Lombardo, Olivier Dupuis, Leda Frittelli, Livio Filippi, Vincenzo Viola, Antonio Mussa, Mauro Nobilia, Clara di Prinzio, ako dedička po Sergiovi Camillovi Segrem, Stefano De Luca, Riccardo Ventre, Mirella Musoni, Francesco Iacono, Vito Bonsignore, Claudio Azzolini, Vincenzo Aita, Mario Mantovani, Vincenzo Mattina, Romano Maria La Russa, Giorgio Carollo, Fiammetta Cucurnia, ako dedička po Giuliettovi Chiesovi, Roberto Costanzo, Giorgio Gallenzi, ako dedič po Giuliovi Cesareovi Gallenzim, Vitaliano Gemelli, Pasqualina Napoletano a Ida Panusa, domáhajú zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 15. októbra 2020, Coppo Gavazzi a i./Parlament (T-389/19 až T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19 až T-414/19, T-416/19 až T-418/19, T-420/19 až T-422/19, T-425/19 až T-427/19, T-429/19 až T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19 až T-442/19, T-444/19 až T-446/19, T-448/19, T-450/19 až T-454/19, T-463/19 a T-465/19, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2020:494), ktorým Všeobecný súd zamietol ich žaloby o neplatnosť oznámení z 11. apríla 2019, ktoré pre každého z odvolateľov vydal Európsky parlament (ďalej spoločne len „sporné rozhodnutia“) a ktoré sa týkali úpravy výšky dôchodkov, na ktoré majú odvolatelia nárok po tom, čo 1. januára 2019 nadobudlo účinnosť rozhodnutie Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (Úrad predsedníctva poslaneckej snemovne, Taliansko) č. 14/2018 z 12. júla 2018 (ďalej len „rozhodnutie č. 14/2018“).

I. Právny rámec

A. Právo Únie

1. Rokovací poriadok Parlamentu

2 Článok 25 rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu v znení uplatňujúcom sa počas ôsmeho volebného obdobia (2014 – 2019) (ďalej len „rokovací poriadok Parlamentu“), s názvom „Pôsobnosť Predsedníctva“, v odseku 3 stanovoval:

„Predsedníctvo prijíma finančné, organizačné a administratívne rozhodnutia o záležitostiach týkajúcich sa poslancov na návrh generálneho tajomníka alebo politickej skupiny.“

3 Toto ustanovenie rokovacieho poriadku Parlamentu zostalo v znení uplatňujúcom sa počas deviateho volebného obdobia (2019 – 2024) rovnaké.

2. PÚVPP

4 Článok 1 prílohy III k Pravidlám o úhrade výdavkov a príspevkov poslancov Európskeho parlamentu v znení účinnom do 14. júla 2009 (ďalej len „PÚVPP“) stanovoval:

„1. Všetci poslanci Parlamentu majú nárok na starobný dôchodok.

2. Až do prijatia systému Spoločenstva pre dôchodky poslancov a v prípade, že zo systému národného sociálneho poistenia nevyplýva nárok na dôchodok, alebo v prípade, že výška dôchodku a/alebo podmienky dôchodkového poistenia nezodpovedajú dôchodkovému systému, ktorý platí pre poslancov národných parlamentov členských štátov, za ktoré boli títo zvolení do Parlamentu, majú poslanci nárok na dočasný starobný dôchodok, ktorý [im] bude na vlastnú žiadosť vyplácaný z rozpočtu Európskej únie, oddiel – Parlament.“

5 Článok 2 prílohy III k PÚVPP stanovoval:

„1. Výška a podmienky vyplácania dočasného starobného dôchodku sú rovnaké ako podmienky, ktoré platia pre poslanca dolnej komory parlamentu členského štátu, za ktorý bol poslanec zvolený.

2. Každý poslanec, na ktorého sa vzťahuje článok 1 ods. 2, sa pristúpením k tomuto režimu [systému – *neoficiálny preklad*] zaväzuje, že bude odvádzať do rozpočtu Európskej únie poistné vo výške poistného poslanca dolnej komory parlamentu členského štátu, za ktorý bol zvolený[, v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi – *neoficiálny preklad*].“

6 Podľa článku 3 ods. 1 a 2 prílohy III k PÚVPP:

„1. Žiadosť o zaradenie do systému dočasného dôchodkového poistenia podáva dotknutý poslanec do dvanástich mesiacov od začiatku svojho mandátu.

Poslanec, ktorý podá žiadosť po uplynutí uvedenej lehoty, bude zaradený do systému dočasného dôchodkového poistenia od prvého dňa mesiaca, v ktorom bola žiadosť prijatá.

2. Žiadosť o vyplácanie dôchodku sa musí podať do šiestich mesiacov od vzniku nároku na dôchodok.

Nárok na dôchodok na základe žiadosti podanej po uplynutí uvedenej lehoty začína prvým dňom mesiaca, v ktorom bola žiadosť prijatá.“

3. Štatút poslancov

7 Článok 25 ods. 1 a 2 rozhodnutia Európskeho parlamentu 2005/684/ES, Euratom z 28. septembra 2005, ktorým sa prijíma štatút poslancov Európskeho parlamentu (Ú. v. EÚ L 262, 2005, s. 1, ďalej len „štatút poslancov“), ktoré nadobudlo účinnosť 14. júla 2009, znie takto:

„1. Poslanci, ktor[í] boli poslancami pred nadobudnutím účinnosti tohto štatútu a boli znovuzvolení, si môžu v súvislosti s platom, platom, ktorý sa vypláca po zániku mandátu, a dôchodkami zvoliť platný vnútroštátny systém na celé obdobie trvania ich mandátu.

2. Tieto platby sa uskutočňujú z rozpočtu členského štátu.“

8 Článok 28 ods. 1 štatútu poslancov stanovuje:

„Nárok na dôchodok, ktorý získal poslanec podľa vnútroštátnej právnej úpravy ku dňu začiatku uplatňovania tohto štatútu, zostáva zachovaný v plnej výške.“

4. Vykonávacie pravidlá

9 Odôvodnenie 7 rozhodnutia predsedníctva Európskeho parlamentu 2009/C 159/01 z 19. mája a 9. júla 2008, ktorým sa uplatňujú vykonávacie pravidlá k štatútu poslancov Európskeho parlamentu (Ú. v. EÚ C 159, 2009, s. 1), zmeneného rozhodnutím predsedníctva Európskeho parlamentu 2010/C 340/06 z 13. decembra 2010 (Ú. v. EÚ C 340, 2010, s. 6) (ďalej len „vykonávacie pravidlá“), stanovuje:

„… treba v prechodných ustanoveniach zabezpečiť, aby osoby, ktorým sa poskytujú určité služby na základe PÚVPP, mohli tieto služby využívať aj ďalej po zrušení týchto pravidiel v súlade so zásadou oprávnenej [legitímnej – *neoficiálny preklad*] dôvery. Taktiež treba zabezpečiť dodržiavanie práv na dôchodok, ktoré sa získali na základe PÚVPP pred nadobudnutím účinnosti [štatútu poslancov].“

10 Článok 49 ods. 1 vykonávacích pravidiel stanovuje:

„Poslanci, ktorí vykonávali svoj mandát aspoň celý jeden rok, majú po ukončení mandátu doživotný nárok na starobný dôchodok, ktorý možno vyplácať od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom poslanci dosiahnu vek 63 rokov.

Bývalí poslanci alebo ich právni zástupcovia predkladajú s výnimkou prípadov zásahu vyššej moci svoje žiadosti o platbu starobného dôchodku do šiestich mesiacov od vzniku nároku. Po uplynutí tejto lehoty je dátumom nadobudnutia účinnosti poberania starobného dôchodku prvý deň mesiaca, v ktorom bola žiadosť prijatá.“

11 Vykonávacie pravidlá podľa svojho článku 73 nadobudli účinnosť v rovnaký deň ako štatút poslancov, teda 14. júla 2009.

12 Článok 74 vykonávacích pravidiel uvádza, že pokiaľ prechodné ustanovenia uvedené v ich hlave IV, medzi ktoré patrí článok 75 týchto pravidiel, nestanovujú inak, PÚVPP strácajú účinnosť v deň nadobudnutia účinnosti štatútu poslancov.

13 Podľa článku 75 vykonávacích pravidiel:

„1. Pozostalostný dôchodok, invalidný dôchodok, doplnkový invalidný dôchodok pre nezaopatrené deti a starobný dôchodok, ktoré sa poskytujú v súlade s prílohami I, II a III k [PÚVPP], sa naďalej vyplácajú podľa týchto príloh osobám, ktoré poberali tieto príspevky pred nadobudnutím účinnosti štatútu.

Ak bývalý poslanec poberajúci invalidný dôchodok zomrie po 14. júli 2009, vypláca sa jeho manželke/manželovi, stálemu druhovi/družke alebo nezaopatreným deťom pozostalostný dôchodok podľa podmienok uvedených v prílohe I PÚVPP.

2. Nárok na starobný dôchodok, ktorý vznikol pred nadobudnutím účinnosti štatútu podľa vyššie uvedenej prílohy III, je naďalej platný. Osoby, ktoré získali nárok v tomto dôchodkovom systéme, poberajú dôchodok vypočítaný na základe ich nároku získaného podľa vyššie uvedenej prílohy III, pokiaľ spĺňajú príslušné podmienky stanovené právnymi predpismi daného členského štátu a pokiaľ podali žiadosť podľa článku 3 ods. 2 vyššie uvedenej prílohy III.“

B. Talianske právo

14 Podľa článku 1 ods. 1 až 3 rozhodnutia č. 14/2018:

„1. Od 1. januára 2019 sa výška priamo vyplácaných a pozostalostných doživotných prídavkov a výška časti priamo vyplácaného alebo pozostalostného doživotného prídavku v rámci dávok dôchodkového zabezpečenia *pro rata*, na ktoré vznikol nárok na základe právnej úpravy účinnej k 31. decembru 2011, vypočíta podľa nových pravidiel stanovených v tomto rozhodnutí.

2. Nový výpočet uvedený v predchádzajúcom odseku sa vykoná vynásobením výšky individuálneho príspevku konverzným koeficientom vzťahujúcim sa na vek poslanca ku dňu, keď poslanec získal nárok na doživotný prídavok, alebo *pro rata* dávku dôchodkového zabezpečenia.

3. Uplatnia sa konverzné koeficienty uvedené v tabuľke 1 pripojenej k tomuto rozhodnutiu.“

II. Okolnosti predchádzajúce sporu

15 Okolnosti predchádzajúce sporu sú uvedené v bodoch 14 až 23 napadnutého rozsudku. Na účely tohto rozsudku ich možno zhrnúť takto.

16 Každý z odvolateľov je buď bývalým poslancom Európskeho parlamentu zvoleným za Taliansko, alebo právnym nástupcom takéhoto bývalého európskeho poslanca, ktorý má nárok na starobný dôchodok alebo pozostalostný dôchodok (ďalej len „dôchodok“).

17 Doplnením komentára k dôchodkovým výplatným páskam za január 2019 Parlament odvolateľov upozornil na skutočnosť, že výška ich dôchodkov môže byť upravená na základe výkonu rozhodnutia č. 14/2018 a že tento nový výpočet by prípadne mohol viesť k vymáhaniu neoprávnene vyplatených súm.

18 Od 1. januára 2019 Parlament uplatnením tohto rozhodnutia podľa článku 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP pristúpil k zníženiu dôchodkov odvolateľov.

19 Nedatovaným oznámením vedúceho oddelenia „Odmeny a sociálne nároky poslancov“ Generálneho riaditeľstva (GR) Parlamentu pre financie (ďalej len „vedúci oddelenia“), pripojeným k dôchodkovým výplatným páskam odvolateľov za február 2019, Parlament upozornil odvolateľov, že stanoviskom č. SJ-0836/18 z 11. januára 2019 jeho právna služba potvrdila automatické uplatnenie rozhodnutia č. 14/2018 na ich situáciu (ďalej len „stanovisko právnej služby“). Ďalej uviedol, že hneď ako dostane Parlament potrebné informácie od Camera dei deputati (Poslanecká snemovňa, Taliansko), oznámi odvolateľom nové výšky ich dôchodkov a pristúpi k vymáhaniu prípadného rozdielu, a to počas nasledujúcich dvanástich mesiacov. Nakoniec informoval odvolateľov, že konečná výška ich dôchodkov bude stanovená formálnym aktom, proti ktorému bude možné podať sťažnosť alebo žalobu o neplatnosť.

20 Spornými rozhodnutiami vedúci oddelenia v prvom rade informoval odvolateľov, že výška ich dôchodkov bude na základe článku 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP upravená v súlade so znížením obdobných dôchodkov vyplácaných v Taliansku bývalým národným poslancom poslaneckou snemovňou v súlade s rozhodnutím č. 14/2018. V druhom rade mala byť výška dôchodkov odvolateľov upravená od apríla 2019 so spätnou účinnosťou k 1. januáru 2019 na základe návrhov stanovenia novej výšky dôchodkov, odoslaných v prílohe k týmto rozhodnutiam. V treťom rade sporné rozhodnutia poskytli odvolateľom lehotu 30 dní, ktorá plynula od ich doručenia, na predloženie pripomienok. V prípade nepredloženia týchto pripomienok sa účinky týchto oznámení mali považovať za konečné a mali zahŕňať najmä vymáhanie neoprávnene vyplatených súm za mesiace január až marec 2019.

21 Keďže žiadny z odvolateľov v tomto odvolacom konaní nepredložil takéto pripomienky, účinky sporných rozhodnutí sa voči nim stali konečnými po uplynutí tejto lehoty.

III. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

22 Návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu 27. júna (veci T-389/19 až T-393/19), 28. júna (veci T-397/19, T-407/19, T-409/19 až T-411/19, T-413/19, T-414/19, T-416/19 a T-417/19), 1. júla (veci T-436/19, T-439/19 až T-442/19 a T-445/19), 2. júla (veci T-421/19, T-422/19, T-425/19, T-426/19 a T-429/19 až T-431/19) a 3. júla 2019 (veci T-418/19, T-420/19, T-448/19 a T-450/19 až T-453/19) odvolatelia podali svoje žaloby o neplatnosť sporných rozhodnutí.

23 Na podporu svojich žalôb odvolatelia uviedli štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod bol založený na nedostatku právomoci vedúceho oddelenia prijať sporné rozhodnutia, ako aj na porušení povinnosti odôvodnenia týchto rozhodnutí. Druhý žalobný dôvod bol založený na neexistencii právneho základu a nesprávnom uplatnení článku 75 vykonávacích pravidiel. Tretí žalobný dôvod bol založený na nesprávnom právnom posúdení týkajúcom sa kvalifikácie

rozhodnutia č. 14/2018 a na nesprávnom uplatnení článku 75 ods. 2 vykonávacích pravidiel. Vo štvrtom žalobnom dôvode odvolatelia namietali porušenie zásad právnej istoty, ochrany legitímnej dôvery, proporcionality a rovnosti, ako aj porušenie práva vlastniť majetok.

24 Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd zamietol žalobu vo veci T-453/19 ako neprípustnú a zamietol všetky žalobné dôvody v ostatných veciach, a teda zamietol žaloby v týchto posledných uvedených veciach.

IV. Konanie a návrhy účastníkov konania na Súdnom dvore

25 Odvolatelia navrhujú, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– vrátil vec Panusa/Parlament (T-453/19) Všeobecnému súdu,

– zrušil sporné rozhodnutia týkajúce sa ostatných odvolateľov a

– uložil Parlamentu povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania aj trovy konania pred Všeobecným súdom.

26 Parlament navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil odvolateľom povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania aj trovy konania pred Všeobecným súdom.

27 Pán Enrico Falqui 12. januára 2022 v rámci konania vo veci C-391/21 P, ktoré sa ho týkalo, predložil kancelárii Súdneho dvora kópiu rozsudku č. 4/2021 Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (Súdna rada Poslaneckej snemovne, Taliansko) z 23. decembra 2021 (ďalej len „rozsudok č. 4/2021“), ktorým bolo zrušené rozhodnutie č. 14/2018. Tento dokument nebol v tomto štádiu založený do spisu.

28 Dňa 9. marca 2022 odvolatelia vo veci Santini a i./Parlament (C-198/21 P) doručili do kancelárie Súdneho dvora ten istý rozsudok.

29 V prejednávanej veci, ako aj vo veciach Falqui/Parlament (C-391/21 P) a Santini a i./Parlament (C-198/21 P) kancelária 16. marca 2022 zaslala účastníkom konania v týchto veciach opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, o ktorom rozhodli sudca spravodajca a generálna advokátka na základe článku 62 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, podľa ktorého boli vyzvaní, aby predložili všetky dokumenty, ktoré by mohli mať vplyv na predmet veci, ktorá sa ich týka, a najmä rozsudok č. 4/2021.

30 Dňa 25. marca 2022 odvolatelia v prejednávanej veci predložili niekoľko dokumentov vrátane rozsudku č. 4/2021. Dňa 29. marca 2022 aj Parlament predložil niekoľko dokumentov vrátane rozsudku č. 4/2021 a dokumentu s názvom „Nové pravidlá výpočtu dôchodkov prijaté talianskou poslaneckou snemovňou“. Táto inštitúcia tiež informovala Súdny dvor, že hneď po doručení dodatočných objasnení, o ktoré požiadala poslaneckú snemovňu v súvislosti s konkrétnym

uplatnením týchto pravidiel, pristúpi k novému výpočtu dôchodkov odvolateľov a pošle im nový návrh rozhodnutia týkajúceho sa určenia ich dôchodkových nárokov, ku ktorému budú mať možnosť predložiť pripomienky pred prijatím konečného rozhodnutia.

31 Parlament 14. októbra a 29. novembra 2022 doručil do kancelárie Súdneho dvora konečné rozhodnutia o určení novej výšky dôchodkov, ktoré sa mali vyplácať odvolateľom od novembra 2022 spolu s dlžnými nedoplatkami (ďalej len „nové rozhodnutia Parlamentu“).

32 Rozhodnutím z 25. októbra 2022 predseda Súdneho dvora vyzval účastníkov konania, aby spresnili, či sa na jednej strane domnievajú, že nové rozhodnutia Parlamentu nahradili sporné rozhodnutia *ex tunc*, a na druhej strane, či po prijatí týchto nových rozhodnutí nie je odvolanie bezpredmetné.

33 Dňa 29. novembra 2022 Parlament spresnil, že sa domnieva, že nové rozhodnutia Parlamentu nahradili sporné rozhodnutia s účinkami *ex tunc*, ale že odvolanie nie je bezpredmetné. Podľa neho je totiž v záujme účastníkov konania a riadneho výkonu spravodlivosti, aby Súdny dvor rozhodol o dôvodnosti odvolania s cieľom objasniť otázku, či napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a či Parlament môže na základe článku 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP prepočítať dôchodky odvolateľov v prípade zmeny príslušnej vnútroštátnej právnej úpravy.

34 V liste doručenom 30. novembra 2022 odvolatelia uviedli, že sa domnievajú, že nové rozhodnutia Parlamentu predstavujú len zmenu sporných rozhodnutí.

35 Na účely tohto nového výpočtu totiž Parlament podľa nich zasa odkázal na vnútroštátne pravidlá bez ohľadu na ich obsah, keď na základe svojho výkladu článku 75 vykonávacích pravidiel v spojení s článkom 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP (ďalej len „interné pravidlá Parlamentu“) automaticky uplatnil vnútroštátne rozhodnutia.

36 Odvolatelia z toho na jednej strane vyvodili záver, že nové rozhodnutia Parlamentu zostávajú vo svojej podstate zhodné, prinajmenšom do veľkej miery, so spornými rozhodnutiami. Na druhej strane z prijatia nových rozhodnutí Parlamentu podľa nich vyplývalo, že pretrváva porušenie zásady právnej istoty, zásady ochrany legitímnej dôvery a nadobudnutých práv, ako aj porušenie zásady proporcionality, ako bolo uvedené v konaní pred Všeobecným súdom a v štádiu tohto odvolania. Inými slovami, hoci v prípade niektorých z odvolateľov nové rozhodnutia Parlamentu mali za následok obnovenie výšky ich dôchodku na úroveň, na ktorej sa nachádzali pred nadobudnutím účinnosti sporných rozhodnutí, nič to nemení na tom, že nesprávne právne posúdenie, ktorého sa mal dopustiť Parlament, pretrvávalo vo forme nedostatočného vyšetrenia a nesprávneho uplatnenia všeobecných zásad práva Únie, čo v niektorých prípadoch podľa nich viedlo k pretrvávaniu protiprávneho zníženia týchto dôchodkov.

37 Okrem toho sa odvolatelia domnievajú, že nové rozhodnutia Parlamentu nemôžu nahradiť *ex tunc* sporné rozhodnutia, s výnimkou výšky dôchodkov uplatňujúcej sa od 1. januára 2019. Nové výpočty boli podľa nich naďalej vykonané na nezákonnom základe. Napokon odvolatelia tvrdia, že vedúci oddelenia nemal právomoc prijať nové rozhodnutia Parlamentu, keďže nebol orgánom príslušným na prijatie aktov, ktoré idú nad rámec bežnej správy.

V. O odvolaní

38 Na podporu svojho odvolania odvolatelia uvádzajú tri odvolacie dôvody, ktorými v podstate spochybňujú to, že Všeobecný súd potvrdil dôvodnosť výkladu interných pravidiel Parlamentu, ktoré viedli túto inštitúciu k uplatneniu rozhodnutia č. 14/2018 s cieľom prehodnotiť výšku ich dôchodkov. Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je založená na nesprávnom výklade článku 75 vykonávacích pravidiel a druhá časť na porušení zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, ako aj práva vlastniť majetok, zakotveného v článku 17 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). Prvá časť druhého odvolacieho dôvodu je založená na nesprávnom výklade článkov 74 a 75 vykonávacích pravidiel v tom zmysle, že ustanovenia prílohy III k PÚVPP mohli predstavovať právny základ sporných rozhodnutí, a druhá časť na porušení článku 25 ods. 3 rokovacieho poriadku Parlamentu Všeobecným súdom tým, že nesprávne rozhodol, že vedúci oddelenia mal právomoc prijať tieto rozhodnutia, a tretia časť na porušení článku 296 ZFEÚ tým, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že uvedené rozhodnutia boli z právneho hľadiska dostatočne odôvodnené. Tretí odvolací dôvod, ktorý sa týka iba I. Panusovej, je založený na nesprávnom právnom posúdení, z ktorého mal vychádzať Všeobecný súd, pokiaľ ide o posúdenie jej záujmu na konaní.

A. Úvodné pripomienky o pretrvávaní záujmu odvolateľov na konaní

39 Z bodu 31 tohto rozsudku vyplýva, že cieľom nových rozhodnutí Parlamentu, prijatých v priebehu konania pred Súdnym dvorom, je stanoviť novú výšku dôchodkov vyplácaných odvolateľom od novembra 2022 spolu s dlžnými nedoplatkami.

40 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora musí predmet sporu, rovnako ako záujem na konaní, pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak musí byť konanie zastavené, čo predpokladá, že výsledok konania môže priniesť prospech účastníkovi konania, ktorý podal odvolanie (rozsudok zo 4. septembra 2018, ClientEarth/Komisia, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 43 a citovaná judikatúra).

41 Záujem na konaní odvolateľa však nemusí nevyhnutne zaniknúť z dôvodu, že akt napadnutý odvolateľom prestal vyvolávať účinky v priebehu konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia, C-239/12 P, EU:C:2013:331, bod 62).

42 Odvolateľ si môže za určitých okolností zachovať záujem domáhať sa zrušenia aktu, ktorý bol v priebehu konania zrušený, s cieľom dosiahnuť, aby autor napadnutého aktu v budúcnosti urobil náležité zmeny a zabránil tak nebezpečenstvu, že sa bude opakovať protiprávny stav, ktorý napadnutý akt údajne obsahuje (rozsudok zo 6. septembra 2018, Bank Mellat/Rada, C-430/16 P, EU:C:2018:668, bod 64 a citovaná judikatúra).

43 V prejednávanej veci z odpovede Parlamentu z 29. novembra 2022, zhrnutej v bode 33 tohto rozsudku, jednoznačne vyplýva, že táto inštitúcia chce aj v budúcnosti prepočítavať dôchodky bývalých európskych poslancov v prípade zmeny vnútroštátnej právnej úpravy uvedenej v článku 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP (ďalej len „dynamický systém“).

44 Hoci Parlament nahradil sporné rozhodnutia novými rozhodnutiami, nič to nemení na tom, že všetky tieto rozhodnutia sú založené na výklade interných pravidiel Parlamentu, podľa ktorého je Parlament povinný uplatňovať dynamický systém na bývalých európskych poslancov poberajúcich starobný dôchodok a na osoby poberajúce pozostalostný dôchodok, na ktoré sa tak ako na odvolateľov vzťahuje pôsobnosť príloh PÚVPP (ďalej len „dotknutí bývalí európski poslanci“).

45 Odvolatelia pritom v rámci tohto odvolania spochybňujú práve tento výklad. Z toho vyplýva, že napriek tomu, že sporné rozhodnutia boli nahradené *ex tunc*, odvolatelia si zachovávajú záujem na dosiahnutí konštatovania, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď potvrdil dôvodnosť tohto výkladu, keďže Parlament ho môže uplatniť pri budúcom prijímaní rozhodnutí podobných sporným rozhodnutiam alebo nových rozhodnutí Parlamentu, v dôsledku čoho existuje nielen riziko opakovania údajnej nezákonnosti v zmysle judikatúry uvedenej v bode 42 tohto rozsudku, ale aj riziko, že v prípade žaloby o neplatnosť podanej proti takýmto podobným rozhodnutiam bude Všeobecný súd znovu vychádzať z údajne nesprávneho právneho posúdenia, ktoré ho viedli k potvrdeniu dôvodnosti uvedeného výkladu.

46 Okrem toho z nových rozhodnutí vyplýva, že Parlament naďalej zastáva názor, že vedúci oddelenia je oprávnený prijímať rozhodnutia o zmene výšky dôchodkov v prípade zmeny, ku ktorej došlo vo vnútroštátnej právnej úprave, a že tieto rozhodnutia nemusia obsahovať odôvodnenie týkajúce sa ich súladu s právom Únie.

47 Z toho vyplýva, že treba konštatovať, že odvolatelia si zachovávajú záujem na konaní pred Súdnym dvorom v rozsahu, v akom toto odvolanie smeruje proti dôvodom napadnutého rozsudku, ktoré predstavujú nevyhnutnú podporu posúdení Všeobecného súdu, podľa ktorých po prvé z interných pravidiel Parlamentu vyplýva, že Parlament je povinný uplatňovať dynamický systém na dotknutých bývalých európskych poslancov, po druhé vedúci oddelenia má právomoc prijať rozhodnutia o zmene výšky dôchodkov týchto bývalých poslancov a po tretie Parlament nie je povinný uviesť v takýchto rozhodnutiach dôvody opodstatňujúce ich súlad s právom Únie.

B. O prvom odvolacom dôvode

1. Argumentácia účastníkov konania

48 Prvý odvolací dôvod sa skladá z dvoch častí.

49 V prvej časti odvolatelia vytýkajú Všeobecnému súdu, že v bodoch 142 až 145, 147 a 156, 159, 160 a 162 napadnutého rozsudku uviedol, že spornými rozhodnutiami neboli porušené nadobudnuté práva odvolateľov poberať dôchodok, pričom vychádzal najmä z nesprávneho rozlišovania medzi znížením dôchodku a zásahom do takýchto nadobudnutých práv.

50 Takéto konštatovanie si podľa nich vyžaduje spresniť okolnosti, za ktorých zníženie dôchodkov vyplácaných bývalým európskym poslancom podľa práva Únie nezasahuje do nadobudnutých práv na jeho poberanie. V opačnom prípade by toto konštatovanie bolo svojvoľné, keďže Všeobecný súd jednak neoveril, či to tak bolo alebo nebolo s ohľadom na konkrétne situácie, a jednak neuviedol objektívne, vopred definované a nediskriminačné kritériá, ktoré by umožnili konštatovať, v akých situáciách dochádza k porušeniu pri znížení dôchodkových nárokov bývalých európskych poslancov.

51 Okrem toho Všeobecný súd podľa nich nerozlišoval medzi odsekmi 1 a 2 článku 75 vykonávacích pravidiel. Naopak zamietol tvrdenie o konečnom stanovení poberania dôchodku nadobudnutého v okamihu zrušenia PÚVPP tak v situáciách uvedených v článku 75 ods. 1 vykonávacích pravidiel, ako aj v situáciách uvedených v článku 75 ods. 2 týchto pravidiel.

52 Podľa odvolateľov nárok na dôchodok bývalého európskeho poslanca vzniká po skončení jeho mandátu pod podmienkou, že odvádzal príspevky aspoň päť rokov. Na to, aby bol tento nárok splatný, musí dotknutá osoba dosiahnuť dôchodkový vek stanovený právnymi predpismi členského štátu, v ktorom bola zvolená, a žiadosť o vyplácanie dôchodku musí byť podaná v súlade s článkom 3 ods. 2 prílohy III k PÚVPP. Porušenie dôchodkových nárokov vyplývajúce zo sporných rozhodnutí, ktorými mali byť porušené splatné nároky, sa tak podľa nich týkalo obidvoch situácií uvedených v článku 75 vykonávacích pravidiel, najmä situácie uvedenej v odseku 1 tohto článku.

53 V prejednávanej veci sa mala spornými rozhodnutiami zmeniť nielen výška dôchodkov odvolateľov, ale aj metóda výpočtu tejto výšky. Spôsob výpočtu založený na príspevku poberanom počas mandátu dotknutého európskeho poslanca bol totiž retroaktívne nahradený spôsobom výpočtu založeným na príspevkoch, ktoré platil tento poslanec. Nový výpočet výšky dôchodku odvolateľov sa podľa nich netýkal súm splatných od nadobudnutia účinnosti rozhodnutia č. 14/2018, ale *ab initio*, teda dôchodku splatného bývalému európskemu poslancovi zvolenému v Taliansku od okamihu, keď tento poslanec odišiel do dôchodku. Okrem toho mal byť nový výpočet vykonaný tak, ako keby počas svojho mandátu všetci bývalí európski poslanci platili príspevky na základe rovnakej sadzby určenej rozhodnutím č. 14/2018, čím sa znevýhodnili odvolatelia, ktorí platili príspevky podľa sadzby vyššej než táto sadzba.

54 Subsidiárne, a to za predpokladu, že by sa uplatnil rozdiel medzi nárokom na dôchodok a nárokom na poskytnutie dôchodku, odvolatelia tvrdia, že z článku 75 vykonávacích pravidiel vyplýva, že majú nielen nárok na dôchodok, ale aj právo dostávať pevnú sumu dôchodku zodpovedajúcu sume, ktorú mohli očakávať v okamihu, keď sa rozhodli platiť príspevky do dôchodkového systému zavedeného pravidlami PÚVPP, alebo prinajmenšom od nadobudnutia účinnosti štatútu poslancov, na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd uviedol v bode 143 napadnutého rozsudku.

55 Sporné rozhodnutia podľa nich spôsobujú nerovnováhu v neprospech odvolateľov, keďže zaplatené príspevky nemali v tom čase nijaký vplyv na nadobudnutie nároku na dôchodok. Táto nerovnováha je podľa nich o to zjavnejšia v prípade odvolateľov, ktorí vzhľadom na to, že vykonali iba časť celého mandátu európskeho poslanca, pretože si ho skrátili alebo ho začali v priebehu volebného obdobia, platili dodatočné príspevky, aby pokryli aj roky, počas ktorých neplatili príspevky, aby si mohli uplatniť nárok na dôchodok na základe PÚVPP.

56 V druhej časti svojho prvého odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že odmietnutie ich tvrdení založených na porušení zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, ako aj práva vlastniť majetok, zakotveného v článku 17 Charty, v bodoch 204, 211 a 236 napadnutého rozsudku je založené na odôvodnení, ktoré je v rozpore s týmito všeobecnými zásadami práva Únie a týmto základným právom zakotveným v Charte.

57 Po prvé určenie dôchodkových nárokov na základe nových pravidiel podľa nich porušuje zásadu právnej istoty, ktorá v súlade s dôvodom existencie článku 28 štatútu poslancov a článku 75 vykonávacích pravidiel bráni zásahu do nadobudnutých práv.

58 Po druhé takýto výpočet údajne porušuje zásadu ochrany legitímnej dôvery, keďže táto zásada neumožňuje zmeniť pravidlá výpočtu dôchodku, s ktorými odvolatelia dobrovoľne súhlasili.

59 Okrem toho v bode 202 napadnutého rozsudku Všeobecný súd podľa nich nezohľadnil skutočnosť, že Parlament informoval odvolateľov o možnosti uplatniť voči nim rozhodnutie č. 14/2018 až v januári 2019, to znamená po dátume, keď sa malo uplatniť zníženie ich dôchodku spôsobené týmto rozhodnutím, teda 1. januára 2019.

60 Po tretie odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd porušil právo vlastniť majetok zakotvené v článku 17 Charty.

61 V prvom rade Všeobecný súd v bode 222 napadnutého rozsudku podľa nich rozlišoval medzi zásahom do nároku na dôchodok a jednoduchou úpravou výšky dôchodku. Všeobecný súd však neuviedol, kde sa nachádza hranica, nad rámec ktorej zmena výšky dôchodku už nerešpektuje podstatu práva vlastniť majetok a spôsobuje porušenie nároku na dôchodok ako takého.

62 V druhom rade mal Všeobecný súd v bode 228 napadnutého rozsudku na základe obsahu rozhodnutia č. 14/2018 nesprávne uviesť, že cieľom zníženia dôchodkov odvolateľov bolo prispôsobiť výšku dôchodkov vyplácaných všetkým bývalým európskym poslancom metóde výpočtu podľa odvedených príspevkov.

63 Podľa odvolateľov sa toto odôvodnenie Všeobecného súdu točí v kruhu. Opiera sa totiž o ustanovenia talianskeho práva, a nie o cieľ všeobecného záujmu uznaný právnym poriadkom Únie. Všeobecnému súdu pritom podľa nich prislúchalo preskúmať, či Parlament riadne overil, či úprava dôchodkov bývalých európskych poslancov zvolených v Taliansku bola v súlade s právom Únie, najmä vzhľadom na cieľ všeobecného záujmu, uznaný právnym poriadkom Únie.

64 Okrem toho uvedené odôvodnenie podľa nich skreslilo metódu výpočtu výšky dôchodkov, stanovenú rozhodnutím č. 14/2018, ktorú nemožno považovať za založenú na príspevkoch, keďže nevychádza z individuálnej určenej sadzby príspevkov zaplatených do rozpočtu Únie, ale z rovnakej sadzby pre všetkých dotknutých bývalých európskych poslancov. Bývalý európsky poslanec, ktorý počas svojho mandátu platil príspevky vypočítané podľa sadzby vyššej, ako je táto rovnaká sadzba, tak podľa nich stratil výhody z časti príspevkov presahujúcej uvedenú sadzbu. Metóda výpočtu výšky dôchodkov zavedená rozhodnutím č. 14/2018 preto podľa nich preukazuje nielen zásah do práva vlastniť majetok, ale aj do zásady proporcionality, keďže vychádza zo sadzby príspevkov, ktorá nie je individualizovaná.

65 Toto porušenie zásady proporcionality vo vzťahu k uvedenému odôvodneniu je podľa nich o to zjavnejšie, ak sa vezme do úvahy, že príspevkový dôchodkový systém bol v Taliansku po prvýkrát zavedený 1. januára 1996 a od 1. januára 2012 bol rozšírený na väčšinu pracovníkov. Naproti tomu sporné rozhodnutia ukladajú odvolateľom uplatňovať príspevkový systém, pokiaľ ide o obdobie platenia príspevkov dávno pred rokom 1995, keď sa v Taliansku tento príspevkový systém nevzťahoval na nikoho.

66 Parlament tvrdí, že prvý odvolací dôvod treba zamietnuť ako sčasti neprípustný a sčasti nedôvodný.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

a) Úvodné poznámky

67 V prvej časti svojho prvého odvolacieho dôvodu sa odvolatelia opierajú o článok 75 vykonávacích pravidiel, na základe čoho tvrdia, že dynamický systém zasahuje do nadobudnutých práv na poberanie dôchodku.

68 Touto výhradou teda odvolatelia v podstate spochybňujú dôvodnosť výkladu interných pravidiel Parlamentu, podľa ktorého je Parlament povinný uplatňovať dynamický systém na dotknutých bývalých európskych poslancov.

69 To isté platí, pokiaľ ide o druhú časť tohto odvolacieho dôvodu v rozsahu, v akom v nej odvolatelia tvrdia, že uplatnenie nových pravidiel výpočtu výšky ich dôchodku nie je v súlade ani so zásadou právnej istoty, keďže tieto nové pravidlá zasahujú do nadobudnutých práv na poberanie dôchodku, ani so zásadou ochrany legitímnej dôvery, keďže táto zásada bráni akémukoľvek zníženiu dôchodku, ktorého poberanie mohli odvolatelia očakávať, keď dobrovoľne vstúpili do dôchodkového systému zavedeného článkom 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP.

70 Naproti tomu v rozsahu, v akom odvolatelia touto druhou časťou vytýkajú Všeobecnému súdu, že nezohľadnil skutočnosť, že Parlament ich oneskorene informoval o možnosti uplatniť rozhodnutie č. 14/2018, nekritizujú odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré predstavuje nevyhnutnú podporu jedného z posúdení Všeobecného súdu uvedených v bode 47 tohto rozsudku. Toto tvrdenie sa totiž týka osobitnej okolnosti vzťahujúcej sa na prijatie sporných rozhodnutí.

71 Pokiaľ ide stále o uvedenú druhú časť, odvolatelia v rozsahu, v akom ňou vytýkajú Všeobecnému súdu, že posúdil súlad sporných rozhodnutí s právom vlastniť majetok, zakotveným v Charte, nie z hľadiska cieľa uznaného právom Únie, ale z hľadiska cieľa sledovaného rozhodnutím č. 14/2018, v podstate spochybňujú súlad výkladu interných pravidiel Parlamentu, podľa ktorého je táto inštitúcia povinná uplatňovať na dotknutých bývalých európskych poslancov dynamický systém, s právom Únie.

72 Odvolatelia naopak nespochybňujú dôvodnosť výkladu interných pravidiel Parlamentu, keď Všeobecnému súdu vytýkajú po prvé to, že nespresnil hranicu, nad rámec ktorej zmena výšky dôchodku už nerešpektuje podstatu práva vlastniť majetok a vedie k porušeniu nároku na dôchodok ako takého, a po druhé skreslil metódu výpočtu dôchodkov stanovenú rozhodnutím č. 14/2018. Keďže takýmito tvrdeniami odvolatelia nekritizujú odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré je nevyhnutným podkladom jedného z posúdení Všeobecného súdu uvedených v bode 47 tohto rozsudku, nie je potrebné ich preskúmať.

73 To isté platí, pokiaľ ide o argumentáciu založenú na porušení zásady proporcionality, ktorou odvolatelia tvrdia, že rozhodnutie č. 14/2018 nie je v súlade s touto zásadou jednak z dôvodu metódy výpočtu dôchodkov stanovenej v tomto rozhodnutí a jednak z dôvodu historického kontextu, do ktorého uvedené rozhodnutie patrí.

b) O veci samej

1) O údajnom porušení interných pravidiel Parlamentu

74 Odvolatelia v podstate vytýkajú Všeobecnému súdu, že v bode 163 napadnutého rozsudku na základe dôvodov uvedených v bodoch 142 až 145, 147 a 156, 159, 160 a 162 tohto rozsudku rozhodol, že Parlament mohol platne vychádzať zo svojich interných pravidiel na účely uplatnenia dynamického systému na dotknutých bývalých európskych poslancov.

75 Najskôr treba uviesť, že podľa článku 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP „výška a podmienky vyplácania dočasného starobného dôchodku sú rovnaké ako podmienky, ktoré platia pre poslanca dolnej komory parlamentu členského štátu, za ktorý bol poslanec zvolený“.

76 Ako Všeobecný súd v podstate uviedol v bode 139 napadnutého rozsudku, zo slovného spojenia „výška a podmienky vyplácania dočasného starobného dôchodku sú rovnaké“ vyplýva, že Parlament je povinný uplatniť na dotknutých bývalých európskych poslancov pravidlá výpočtu dôchodkov tak, ako sa uplatňujú na poslancov parlamentu členského štátu, v ktorom boli títo bývalí európski poslanci zvolení. Inými slovami, táto inštitúcia je povinná uplatniť na dotknutých bývalých európskych poslancov dynamický systém.

77 Tento výklad článku 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP je v súlade s cieľom, ktorý sleduje toto ustanovenie, ako vyplýva z článku 1 ods. 2 tejto prílohy.

78 Toto posledné uvedené ustanovenie totiž spresňuje, že dôchodok uvedený v článku 2 ods. 1 uvedenej prílohy môžu poberať jedine bývalí európski poslanci, vo vzťahu ku ktorým dôchodkový systém členského štátu, v ktorom boli zvolení, nestanovuje dôchodok, alebo ak výška a/alebo spôsob výpočtu dôchodku, na ktorý majú nárok, nie sú zhodné s tými, ktoré sa uplatňujú na poslancov národného parlamentu.

79 Cieľom článku 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP je teda hlavne umožniť bývalým európskym poslancom nachádzajúcim sa v situácii uvedenej v článku 1 ods. 2 tejto prílohy, aby sa s nimi zaobchádzalo rovnako ako s európskymi poslancami, ktorých vnútroštátny dôchodkový systém stanovoval nárok na dôchodok, ktorého výška a/alebo spôsoby výpočtu boli zhodné s tými, ktoré sa uplatňujú na poslancov ich národného parlamentu.

80 Výklad tohto ustanovenia v tom zmysle, že ukladá Parlamentu povinnosť uplatňovať na dotknutých bývalých európskych poslancov dynamický systém, má teda za následok to, že títo bývalí poslanci rovnako ako títo ostatní bývalí európski poslanci, podliehajú zmenám pravidiel výpočtu výšky dôchodkov poslancov svojho národného parlamentu.

81 Tento systém vychádzajúci z prílohy III k PÚVPP bol v súlade s článkom 75 vykonávacích pravidiel zachovaný po nadobudnutí účinnosti štatútu poslancov, pokiaľ ide najmä o starobné dôchodky bývalých európskych poslancov.

82 Je pravda, že článok 74 vykonávacích pravidiel stanovuje, že PÚVPP strácajú účinnosť dňom nadobudnutia účinnosti štatútu poslancov. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 153 napadnutého rozsudku správne uviedol, že štatút poslancov a vykonávacie pravidlá zaviedli dva po sebe nasledujúce dôchodkové systémy, ktoré zahŕňajú dva druhy dôchodkových nárokov, a to

na jednej strane dôchodkové nároky nadobudnuté do 14. júla 2009, keď nadobudol účinnosť uvedený štatút, na základe interných pravidiel Parlamentu, a na druhej strane nároky na starobný dôchodok nadobudnuté po tomto dátume na základe článku 49 vykonávacích pravidiel.

83 Ako však výslovne uvádza článok 74 vykonávacích pravidiel, toto skončenie uplatňovania PÚVPP uplynutím času podlieha výhrade prechodných ustanovení uvedených v hlave IV týchto opatrení. Medzi tieto prechodné ustanovenia patrí článok 75 uvedených pravidiel.

84 Ako Všeobecný súd konštatoval v bodoch 145 a 153 napadnutého rozsudku, článok 75 ods. 1 vykonávacích pravidiel sa uplatňuje na bývalých európskych poslancov, vrátane niektorých z odvolateľov, ktorí platili do rozpočtu Únie príspevky podľa článku 2 ods. 2 prílohy III k PÚVPP a začali poberať dôchodok podľa tejto prílohy pred nadobudnutím účinnosti štatútu poslancov, zatiaľ čo článok 75 ods. 2 vykonávacích pravidiel sa uplatňuje na bývalých európskych poslancov vrátane iných z odvolateľov, ktorí síce platili takéto príspevky, ale v deň nadobudnutia účinnosti štatútu poslancov ešte nezačali poberať starobný dôchodok.

85 Na jednej strane sa totiž podľa článku 75 ods. 1 vykonávacích pravidiel dôchodky priznané podľa prílohy III k PÚVPP naďalej vyplácajú podľa tejto prílohy osobám, ktoré poberali tieto dávky pred nadobudnutím účinnosti štatútu poslancov.

86 Ako Všeobecný súd správne uviedol v bode 140 napadnutého rozsudku, zo znenia tohto ustanovenia a presnejšie z kogentnej povahy formulácie „sa naďalej vyplácajú podľa [prílohy III k PÚVPP]“, ako aj z použitia prítomného času oznamovacieho spôsobu v tejto formulácii treba vyvodiť, že dynamický systém sa naďalej uplatňuje na dotknutých bývalých európskych poslancov aj po nadobudnutí účinnosti štatútu poslancov.

87 Na druhej strane z prvej vety článku 75 ods. 2 vykonávacích pravidiel vyplýva, že „nárok na starobný dôchodok, ktorý vznikol pred nadobudnutím účinnosti štatútu [poslancov] podľa vyššie uvedenej prílohy III [k PÚVPP] je naďalej platný“, a z druhej vety tohto ustanovenia vyplýva, že „osoby, ktoré získali nárok [na základe prílohy III k PÚVPP], poberajú dôchodok vypočítaný na základe ich nároku získaného podľa [tejto prílohy], pokiaľ spĺňajú príslušné podmienky stanovené právnymi predpismi daného členského štátu a pokiaľ podali žiadosť podľa článku 3 ods. 2 vyššie uvedenej prílohy III“.

88 Keďže článok 75 ods. 2 druhá veta vykonávacích pravidiel stanovuje podmienky, ktoré musia bývalí európski poslanci splniť na to, aby mohli poberať dôchodok vypočítaný na základe svojich nárokov nadobudnutých na základe prílohy III k PÚVPP, toto ustanovenie sa nemá uplatňovať na bývalých európskych poslancov, ktorí začali poberať dôchodok na základe tejto prílohy pred nadobudnutím účinnosti štatútu poslancov.

89 Okrem toho vzhľadom na to, že druhá veta článku 75 ods. 2 vykonávacích pravidiel stanovuje, že dotknutí bývalí európski poslanci poberajú starobný dôchodok podľa prílohy III k PÚVPP na základe nadobudnutých nárokov, pojem „nárok na starobný dôchodok, ktorý vznikol“, v zmysle tohto článku 75 ods. 2 treba chápať, ako Všeobecný súd v podstate správne zdôraznil v bodoch 143 a 151 napadnutého rozsudku, tak, že sa týka dôchodkových nárokov vyplývajúcich z príspevkov zaplatených individuálne každým z dotknutých bývalých európskych poslancov, ktoré predstavujú základ pre výpočet starobného dôchodku, ktorý sa im vypláca na základe článku 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP. Tento pojem preto nemožno chápať v tom zmysle, že by

odkazoval na údajné právo dostávať dôchodok v pevnej a nemennej výške vypočítanej na základe vnútroštátnych predpisov účinných v čase nadobudnutia účinnosti štatútu poslancov alebo v čase pristúpenia k systému zavedenému týmto ustanovením.

90 Na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolatelia, teda Všeobecný súd nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 142 napadnutého rozsudku konštatoval, že zníženie dôchodkov dotknutých bývalých európskych poslancov nezasahuje do ich „nadobudnutých nárokov na starobný dôchodok“ v zmysle interných pravidiel Parlamentu, keďže tieto pravidlá im zaručujú len právo na to, aby bola výška ich dôchodku určená v súlade s dynamickým systémom.

91 Tak zo znenia, ako aj z kontextu a účelu interných pravidiel Parlamentu teda vyplýva, že Všeobecný súd v bode 163 napadnutého rozsudku vôbec nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že Parlament mohol platne vychádzať zo svojich interných pravidiel pri uplatňovaní dynamického systému na dotknutých bývalých európskych poslancov.

2) O údajnom porušení zásad ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty, ako aj práva vlastniť majetok, zakotveného v článku 17 Charty

92 Odvolatelia tvrdia, že výklad interných pravidiel Parlamentu, podaný Všeobecným súdom, je v rozpore so zásadami ochrany legitímnej dôvery a právnej istoty, ako aj s právom vlastniť majetok, zakotveným v článku 17 Charty.

93 Podľa všeobecnej zásady výkladu sa má akt Únie vykladať, pokiaľ je to možné, spôsobom, ktorý nespochybní jeho platnosť, a v súlade s celým primárnym právom a najmä s ustanoveniami Charty. Ak je teda text sekundárneho práva Únie možné vykladať viac ako jedným spôsobom, treba dať prednosť tomu výkladu, podľa ktorého je ustanovenie v súlade s primárnym právom, pred výkladom, ktorý vedie k zisteniu, že ustanovenie je s primárnym právom nezlučiteľné (rozsudok z 21. júna 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, bod 86 a citovaná judikatúra).

94 Pokiaľ ide najskôr o zásadu ochrany legitímnej dôvery, odvolatelia tvrdia, že ich dobrovoľný vstup do dôchodkového systému zavedeného článkom 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP, im na základe tejto zásady zaručuje, že výška ich dôchodku sa vypočíta spôsobom účinným v čase ich vstupu do tohto systému.

95 Podľa judikatúry Súdneho dvora sa nikto nemôže účinne dovolávať porušenia uvedenej zásady, pokiaľ neexistujú presné uistenia, ktoré mu mal poskytnúť správny orgán. Možnosť dovolávať sa zásady ochrany legitímnej dôvery má každý, u koho inštitúcia vytvorila odôvodnené očakávania. Uisteniami, ktoré sú v tejto súvislosti schopné vyvolať takéto očakávania, sú bez ohľadu na formu, v ktorej boli oznámené, presné, nepodmienené a zhodujúce sa informácie pochádzajúce z oprávnených a spoľahlivých zdrojov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. januára 2019, Deza/ECHA, C-419/17 P, EU:C:2019:52, body 69 a 70, ako aj citovanú judikatúru).

96 Naopak, ak je pozorná a obozretná osoba schopná predvídať prijatie opatrenia Únie spôsobilého poškodiť jej záujmy, nemôže sa v prípade prijatia tohto opatrenia dovolávať zásady ochrany legitímnej dôvery (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. januára 2019, Deza/ECHA, C-419/17 P, EU:C:2019:52, bod 71 a citovanú judikatúru).

97 Skutočnosť, že bývalý európsky poslanec dobrovoľne vstúpil do dôchodkového systému zavedeného článkom 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP, mu napriek tomu nedáva v okamihu jeho vstupu do tohto systému nárok poberať starobný dôchodok vo výške, ktorá je predvídateľná, pevná a nemenná. Ako totiž Všeobecný súd správne rozhodol v bodoch 208 a 209 napadnutého rozsudku, ktoré odvolatelia v rámci svojho odvolania nekritizovali, jediným presným a nepodmieneným uistením, ktoré mohol Parlament poskytnúť, bolo to, že na základe svojich interných pravidiel dotknutí bývalí poslanci Európskeho parlamentu dostanú starobný dôchodok, ktorého výška a podmienky budú rovnaké ako tie, ktoré sa uplatňujú na poslancov parlamentu členského štátu, v ktorom boli zvolení, v súlade s dynamickým systémom.

98 Z toho vyplýva, že výklad interných pravidiel Parlamentu, podľa ktorého je Parlament povinný uplatňovať tento systém, je v súlade so zásadou ochrany legitímnej dôvery.

99 Pokiaľ ide ďalej o právo vlastniť majetok, odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bode 228 napadnutého rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď preskúmal súlad sporných rozhodnutí s právom vlastniť majetok z hľadiska cieľa rozhodnutia č. 14/2018, a nie cieľa uznaného právom Únie.

100 Treba pripomenúť, že Všeobecný súd v bode 219 napadnutého rozsudku rozhodol, že aj keď sporné rozhodnutia neobsahujú úplné odňatie dôchodkov odvolateľov, nič to nemení na tom, že znižujú ich výšku, čím obmedzujú ich právo vlastniť majetok.

101 Všeobecný súd následne v bodoch 220 až 235 napadnutého rozsudku preskúmal, či toto obmedzenie zodpovedá požiadavkám článku 52 ods. 1 Charty, pripomenutým v bode 213 tohto rozsudku. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 227 uvedeného rozsudku rozhodol, že posúdenie cieľa všeobecného záujmu, sledovaného spornými rozhodnutiami, nemožno vykonať bez zohľadnenia cieľov, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia č. 14/2018. Práve v tomto duchu Všeobecný súd po preskúmaní súladu týchto rozhodnutí s právom vlastniť majetok, ku ktorému pristúpil v bodoch 228 až 234 toho istého rozsudku, s prihliadnutím na tieto ciele v bode 236 uvedeného rozsudku rozhodol, že výhrada založená na porušení práva vlastniť majetok musí byť zamietnutá.

102 Podľa judikatúry Súdneho dvora sa obsah tohto práva musí v súlade s článkom 52 ods. 3 Charty určiť s prihliadnutím na článok 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísanému v Paríži 20. marca 1952, ktorý zakotvuje uvedené právo (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júna 2017, Florescu a i., C-258/14, EU:C:2017:448, bod 49).

103 Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že nároky vyplývajúce z platenia príspevkov do systému sociálneho zabezpečenia predstavujú na účely tohto článku 1 majetkové práva (rozsudok z 13. júna 2017, Florescu a i., C-258/14, EU:C:2017:448, bod 50).

104 Okrem toho zníženie starobného dôchodku, ktoré môže mať vplyv na kvalitu života dotknutej osoby, predstavuje obmedzenie jeho práva vlastniť majetok (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 1. septembra 2015, Da Silva Carvalho Rico v. Portugalsko, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, bod 33).

105 Keďže výklad interných pravidiel Parlamentu, podľa ktorého je Parlament povinný uplatňovať na dotknutých bývalých európskych poslancov dynamický systém, môže viesť k takémuto zníženiu dôchodku, tento výklad môže viesť k obmedzeniu práva vlastniť majetok, zakotveného v článku 17 Charty.

106 Právo vlastniť majetok však nie je absolútne a jeho výkon teda môže podliehať obmedzeniam, ale za predpokladu, že tieto obmedzenia sú okrem iného odôvodnené cieľmi všeobecného záujmu sledovanými Úniou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júna 2017, Florescu a i., C-258/14, EU:C:2017:448, bod 51 a citovanú judikatúru).

107 Podľa článku 52 ods. 1 Charty je totiž akékoľvek obmedzenie práva vlastniť majetok, zakotveného v jej článku 17, v súlade s týmto posledným uvedeným ustanovením vtedy, ak je ustanovené zákonom, rešpektuje podstatu práva vlastniť majetok a v súlade so zásadou proporcionality je nevyhnutné a skutočne zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo potrebe ochrany práv a slobôd iných.

108 V tejto súvislosti treba v prvom rade pripomenúť, že požiadavka, podľa ktorej musí byť každé obmedzenie výkonu základných práv stanovené zákonom, predpokladá, že samotný právny základ, ktorý umožňuje zásah do týchto práv, musí vymedzovať rozsah obmedzenia výkonu dotknutého práva, pričom treba spresniť, že na jednej strane táto požiadavka nevylučuje, aby bolo predmetné obmedzenie formulované dostatočne široko na to, aby sa mohlo prispôsobiť zmenám situácií, a na druhej strane, že Súdny dvor môže v prípade potreby prostredníctvom výkladu objasniť konkrétny rozsah obmedzenia z hľadiska samotného znenia predmetnej právnej úpravy Únie, ako aj jej všeobecnej štruktúry a cieľov, ktoré sleduje, ako sú vykladané s ohľadom na základné práva zaručené Chartou (rozsudok z 21. júna 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, bod 114).

109 Ako bolo uvedené v bode 91 tohto rozsudku, tak zo znenia, ako aj z kontextu a účelu interných pravidiel Parlamentu, ktoré majú vo vzťahu k európskym poslancom všeobecnú pôsobnosť, a teda ich z interného hľadiska tejto inštitúcie možno považovať za rovnocenné „zákonu“ v zmysle článku 52 ods. 1 Charty [pozri analogicky stanovisko 1/15 (Dohoda PNR medzi EÚ a Kanadou) z 26. júla 2017, EU:C:2017:592, body 145 a 146], vyplýva, že uvedená inštitúcia je povinná uplatňovať na dotknutých bývalých európskych poslancov dynamický systém.

110 V druhom rade Všeobecný súd ako súd rozhodujúci vo veci samej a bez toho, aby vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, mohol v bodoch 216 a 235 napadnutého rozsudku konštatovať, že odvolatelia nepredložili konkrétne dôkazy, ktoré by mohli preukázať, že zníženie ich dôchodkov zasahuje do podstaty ich práva vlastniť majetok alebo musí byť kvalifikované ako neprimerané.

111 Pokiaľ ide v treťom rade o otázku, či dynamický systém a zníženia dôchodkov, ktoré z neho môžu vyplývať, sú nevyhnutné a skutočne zodpovedajú jednému alebo viacerým cieľom všeobecného záujmu uznaným Úniou, treba konštatovať, že Všeobecný súd v bode 227 napadnutého rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že vzhľadom na článok 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP prijatie sporných rozhodnutí nevyhnutne záviselo od rozhodnutí príslušných talianskych orgánov, v dôsledku čoho „posúdenie cieľa všeobecného záujmu, sledovaného [spornými] rozhodnutiami, [nemohlo] nezohľadňovať ciele, ktoré viedli k prijatiu rozhodnutia č. 14/2018“.

112 Ciele sledované rozhodnutím č. 14/2018, ktoré sa uplatňuje na dotknutých bývalých európskych poslancov na základe dynamického systému, sú totiž čisto vnútroštátnej povahy. Ako také teda nie sú spôsobilé odôvodniť zníženie dôchodkov, keďže sa vyplácajú v rámci dôchodkového systému zavedeného nie na základe vnútroštátneho práva, ale na základe práva Únie a vyplácajú sa z rozpočtu Únie.

113 Všeobecný súd preto rovnako nesprávne v bodoch 228 až 234 napadnutého rozsudku zohľadnil ciele sledované týmto vnútroštátnym rozhodnutím v súvislosti s preskúmaním, či zásah do práva odvolateľov vlastniť majetok, vyplývajúci zo sporných rozhodnutí, bol odôvodnený.

114 Napriek tomu treba pripomenúť, že ak odôvodnenie rozsudku Všeobecného súdu vykazuje porušenie práva Únie, ale jeho výrok sa napriek tomu javí ako dôvodný z iných právnych dôvodov, takéto porušenie nemá za následok zrušenie tohto rozsudku, ale je potrebné pristúpiť k nahradeniu odôvodnenia a zamietnuť odvolanie (rozsudok zo 14. decembra 2023, Komisia/Amazon.com a i., C-457/21 P, EU:C:2023:985, bod 51 a citovaná judikatúra).

115 Treba preto overiť, či sa zamietnutie výhrady založenej na porušení práva vlastniť majetok, zakotveného v článku 17 Charty, javí ako dôvodné z iných právnych dôvodov, než sú dôvody poznačené nesprávnym posúdením uvedeným v bodoch 111 a 113 tohto rozsudku.

116 V tejto súvislosti treba uviesť, že uplatnenie dynamického systému na bývalých európskych poslancov, nachádzajúcich sa v situácii uvedenej v článku 1 ods. 2 prílohy III k PÚVPP, sleduje cieľ všeobecného záujmu uznaný Úniou, keďže ako vyplýva z bodu 79 tohto rozsudku, jeho cieľom je zaobchádzať rovnako na jednej strane s európskymi poslancami, na ktorých sa buď nevzťahoval dôchodkový systém v členskom štáte, v ktorom boli zvolení, alebo mali nároky z dôchodkového systému, v ktorom výška a/alebo spôsob výpočtu dôchodku neboli zhodné s tými, ktoré sa uplatňujú na poslancov národného parlamentu, a na druhej strane európskymi poslancami, ktorých vnútroštátny dôchodkový systém stanovoval takú výšku a/alebo spôsob výpočtu dôchodku, ktoré sú zhodné s tými, ktoré sa uplatňujú na poslancov národného parlamentu.

117 Uplatnenie dynamického systému na dotknutých bývalých európskych poslancov skutočne zodpovedá tomuto cieľu rovnosti zaobchádzania, keďže má za následok, že obidve kategórie európskych poslancov uvedené v predchádzajúcom bode vždy podliehajú vnútroštátnym pravidlám výpočtu starobných dôchodkov poslancov dotknutého členského štátu.

118 Toto uplatnenie bolo okrem toho nevyhnutné na dosiahnutie uvedeného cieľa, keďže jedine zosúladenie výšky a/alebo spôsobov výpočtu dôchodku, ako je dôchodok uvedený v článku 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP v spojení s článkom 1 ods. 2 tejto prílohy, mohlo viesť k rovnosti zaobchádzania medzi uvedenými kategóriami európskych poslancov.

119 Je teda zrejmé, že napriek nesprávnemu právnemu posúdeniu uvedenému v bodoch 111a 113 tohto rozsudku je zamietnutie výhrady založenej na porušení práva vlastniť majetok, zakotveného v článku 17 Charty, dôvodné, keďže predmetné obmedzenie práva vlastniť majetok spĺňa všetky podmienky uvedené v článku 52 ods. 1 Charty.

120 Pokiaľ ide napokon o zásadu právnej istoty, odvolatelia tvrdia, že táto zásada bráni zásahu do ich nadobudnutých nárokov, ku ktorému vedie uplatnenie dynamického systému.

121 V rámci preskúmania súladu sporných rozhodnutí so zásadou právnej istoty Všeobecný súd v bode 191 napadnutého rozsudku pripomenul, že už z bodov 126 až 161 tohto rozsudku vyplýva, že „nadobudnuté dôchodkové nároky“ treba odlišovať od „výšky dôchodkov“. Všeobecný súd v tejto súvislosti uviedol, že hoci „dôchodkové nároky“ sú právoplatne nadobudnuté a nemožno ich meniť a hoci sa dôchodky naďalej vyplácajú, nič nebráni tomu, aby sa výška týchto dôchodkov upravila smerom nahor alebo nadol, čo bol Parlament povinný urobiť v prejednávanej veci vzhľadom na svoju povinnosť uplatniť na dotknutých bývalých európskych poslancov dynamický systém.

122 V bode 202 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uzavrel svoju analýzu rozhodnutím, že odvolatelia nepreukázali, že zásada právnej istoty bola v prejednávanej veci porušená. Interné pravidlá Parlamentu totiž vyžadovali, aby určenie novej výšky dôchodkov odvolateľov nadobudlo účinnosť 1. januára 2019. Všeobecný súd však pripomenul, že tieto interné pravidlá nadobudli účinnosť ďaleko pred 1. januárom 2019, a nie po tomto dátume. Odvolatelia navyše nepreukázali ani netvrdili, že Parlament uplatnil tieto nové výšky dôchodkov pred 1. januárom 2019, teda pred dátumom stanoveným na tento účel v rozhodnutí č. 14/2018. Napokon podľa Všeobecného súdu Parlament od januára 2019 informoval odvolateľov, že voči nim môže uplatniť pravidlá stanovené v rozhodnutí č. 14/2018, čo im táto inštitúcia potvrdila vo februári 2019. Všeobecný súd z toho vyvodil, že odvolatelia boli informovaní o zmene pravidiel uplatňujúcich sa na výpočet výšky ich dôchodku skôr, než boli prijaté napadnuté rozhodnutia.

123 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že zásada právnej istoty vyžaduje, aby právna úprava Únie dotknutým osobám umožnila poznať s istotou rozsah povinností, ktoré im táto úprava stanovuje, pričom musia mať možnosť jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti a podľa toho konať (rozsudok z 9. novembra 2023, Global Silicones Council a i./Komisia, C-558/21 P, EU:C:2023:839, bod 99 a citovaná judikatúra).

124 Nové zákony, ktorými sa mení predchádzajúci zákon, sa teda uplatnia, ak nie je stanovené inak, na budúce účinky situácií, ktoré vznikli za účinnosti tohto predchádzajúceho zákona. Inak je to len v situáciách, ktoré vznikli a skončili sa počas pôsobnosti predchádzajúceho zákona, ktorým vznikli nadobudnuté práva. Právo sa považuje za nadobudnuté vtedy, keď jeho zakladajúca skutočnosť nastala pred zmenou právnej úpravy. To nie je prípad práva, ktorého zakladajúca skutočnosť nenastala počas pôsobnosti právnej úpravy, ktorá bola zmenená (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, EU:C:2023:187, bod 84 a citovanú judikatúru).

125 Pokiaľ ide konkrétne o nárok na poberanie starobného dôchodku, tento nárok v zásade vzniká v okamihu, keď nastane skutočnosť základajúca tento nárok, teda v okamihu, keď sa dôchodok stane splatným (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, EU:C:2023:187, body 85 až 87).

126 To však neznamená, že akákoľvek zmena spôsobu výpočtu dôchodku, ktorá vedie k zníženiu tohto dôchodku, uplatňujúca sa na základe právnej úpravy prijatej po tom, čo sa tento dôchodok stal splatným, predstavuje zásah do týchto nadobudnutých práv.

127 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v práve Únie neexistuje zásada, podľa ktorej by nadobudnuté práva nemohli byť v žiadnom prípade zmenené alebo obmedzené. Za určitých podmienok je možné takéto práva zmeniť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2023, Grossetête/Parlament, C-714/21 P, EU:C:2023:187, body 88 a 89).

128 V prejednávanej veci Všeobecný súd mohol na základe skutočností uvedených najmä v bode 202 napadnutého rozsudku správne dospieť k záveru, že uplatnenie dynamického systému, ako je stanovené v prílohe III k PÚVPP a článku 75 vykonávacích pravidiel, je zlučiteľné so zásadou právnej istoty.

129 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené vyššie, treba prvý odvolací dôvod zamietnuť v rozsahu, v akom ním odvolatelia spochybňujú výklad interných pravidiel Parlamentu, podľa ktorého je Parlament povinný uplatňovať na dotknutých bývalých európskych poslancov dynamický systém.

C. O druhom odvolacom dôvode

1. Argumentácia účastníkov konania

130 Druhý odvolací dôvod sa skladá z troch častí.

131 V prvej časti odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bode 126 napadnutého rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď vyložil články 74 a 75 vykonávacích pravidiel v tom zmysle, že ustanovenia prílohy III k PÚVPP mohli predstavovať platný právny základ pre prijatie sporných rozhodnutí.

132 Všeobecný súd totiž podľa nich na základe odkazu uvedeného v článku 74 vykonávacích pravidiel v spojení s článkom 75 týchto pravidiel nezohľadnil, že sa uplatňuje obsah tejto prílohy v čase prijatia štatútu poslancov, ale právne ustanovenie ako také, hoci bolo zrušené. Uvedená príloha sa tak podľa Všeobecného súdu mala uplatňovať nielen s odkazom na okamih zrušenia predchádzajúceho dôchodkového systému, ale aj do budúcnosti, pričom sa mali retroaktívne uplatniť zmeny talianskej dôchodkovej dávky, o ktorých sa rozhodlo v čase, keď príloha III už nebola účinná.

133 Podľa odvolateľov totiž zo znenia článku 74 vykonávacích pravidiel v spojení s ich odôvodnením 7 vyplýva, že príloha III k PÚVPP bola ku dňu nadobudnutia účinnosti štatútu poslancov úplne zrušená.

134 V druhej časti odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 90 až 92 napadnutého rozsudku vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď vyložil článok 25 ods. 3 rokovacieho poriadku Parlamentu v tom zmysle, že vedúci oddelenia mal právomoc prijať sporné rozhodnutia, keďže bol držiteľom riadneho poverenia.

135 Sporné rozhodnutia mali byť prijaté predsedníctvom Parlamentu, keďže mali povahu aktov mimoriadnej správy. Takéto rozhodnutia sa totiž podľa nich týkajú novej, komplexnej a nepredvídanej situácie, o čom navyše svedčí zásah právnej služby Parlamentu, v dôsledku čoho sa mal pred ich prijatím overiť ich súlad s normami a zásadami Únie vyššej právnej sily. Nejde teda o čisto technické rozhodnutia, ktorých prijatím mohol byť poverený vedúci oddelenia.

136 V tretej časti svojho druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 110 až 114 napadnutého rozsudku vychádzal z nesprávneho posúdenia odôvodnenia sporných rozhodnutí.

137 Tieto rozhodnutia sa obmedzujú na nepriamy odkaz na odôvodnenie uvedené v stanovisku právnej služby. Toto stanovisko však nebolo uvedené ani v napadnutých rozhodnutiach, ani k nim nebolo pripojené. Uvedené stanovisko nebolo pripojené ani k oznámeniu priloženému k dôchodkovým výplatným páskam za február 2019, ktoré boli zaslané odvolateľom. Bolo tam citované len vo forme jednoduchej zmienky, podľa ktorej právna služba Parlamentu potvrdila automatické uplatnenie rozhodnutia č. 14/2018.

138 Okrem toho Všeobecný súd nesprávne uviedol, že list, ktorý vedúci oddelenia zaslal 11. júna 2019 L. A. Floriovi, žalobcovi vo veci T-465/19, uvádzal priamy odkaz na internetovú stránku Parlamentu, umožňujúci zobraziť stanovisko právnej služby. Tento list bol totiž odpoveďou na pripomienky predložené dotknutou osobou po doručení oznámenia z 11. apríla 2019, ktoré sa jej týkalo. Ostatní odvolatelia teda takúto informáciu nedostali a sporné rozhodnutia neobsahujú na odkaz na internetovú stránku, na ktorej by bolo stanovisko právnej služby prístupné verejnosti.

139 Skutočnosť, že odvolateľom sa podarilo získať toto stanovisko, nemôže viesť k záveru, že boli splnené formálne náležitosti uvedené v článku 296 ZFEÚ.

140 Napokon stanovisko právnej služby podľa nich obsahovalo len veľmi čiastočné a stručné preskúmanie dodržania noriem vyššej právnej sily a základných zásad práva Únie, čo Všeobecný súd zanedbal.

141 Parlament tvrdí, že druhý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako nedôvodný.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

a) Úvodné poznámky

142 Prvá časť, založená na porušení článkov 74 a 75 vykonávacích pravidiel, sa týka výkladu interných pravidiel Parlamentu, podľa ktorých je Parlament povinný uplatňovať na dotknutých bývalých európskych poslancov dynamický systém. Vzhľadom na judikatúru uvedenú v bode 42 tohto rozsudku treba preskúmať dôvodnosť takejto výhrady, keďže v nej odvolatelia poukazujú na nezákonnosť, ktorá sa v budúcnosti môže zopakovať.

143 To isté platí, pokiaľ ide o druhú časť, v ktorej odvolatelia tvrdia, že vedúci oddelenia nemal podľa článku 25 ods. 3 rokovacieho poriadku Parlamentu právomoc prijať sporné rozhodnutia.

144 V tretej časti odvolatelia v podstate tvrdia, že Všeobecný súd porušil článok 296 ZFEÚ. Na jednej strane v bodoch 112 a 116 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že Parlament neporušil povinnosť odôvodnenia, keďže odvolatelia mali pred podaním svojej žaloby voľný prístup k obsahu stanoviska právnej služby a dokonalú vedomosť o ňom. Na druhej strane Všeobecný súd podľa nich zanedbal skutočnosť, že stanovisko právnej služby obsahuje len veľmi čiastočné a stručné preskúmanie dodržania noriem vyššej právnej sily a základných zásad práva Únie.

145 V tejto súvislosti treba konštatovať, že táto časť odvolacieho dôvodu je neprípustná.

146 V súlade s článkom 256 ods. 1 ZFEÚ a článkom 58 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie sa odvolanie obmedzuje na právne otázky. Posúdenie rozhodujúcich skutkových okolností, ako aj hodnotenie dôkazov je vo výlučnej právomoci Všeobecného súdu. S výnimkou prípadu ich skreslenia preto posúdenie týchto rozhodujúcich skutkových okolností a hodnotenie

dôkazov nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdneho dvora v rámci odvolacieho konania (rozsudok z 28. septembra 2023, Changmao Biochemical Engineering/Komisia, C-123/21 P, EU:C:2023:708, bod 121 a citovaná judikatúra).

147 V prvom rade v rozsahu, v akom odvolatelia spochybňujú, že mali voľný prístup k obsahu stanoviska právnej služby pred podaním svojej žaloby a že ho dokonale poznali, sa v skutočnosti snažia o to, aby Súdny dvor pristúpil k novému posúdeniu skutkového stavu a dôkazov, pričom však nenamietajú ich skreslenie Všeobecným súdom.

148 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľov, že Všeobecný súd nezohľadnil čiastočnú a stručnú povahu preskúmania dodržania noriem vyššej právnej sily a základných zásad práva Únie obsiahnutých v stanovisku právnej služby, treba konštatovať, že je neprípustné, keďže sa zakladá na údajnej nezákonnosti, ktorej sa mal dopustiť Parlament a ktorá nebola vznesená a v dôsledku toho ani prejednaná pred Všeobecným súdom.

149 Z článku 58 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie totiž vyplýva, že odvolacie dôvody musia byť založené na tvrdeniach vychádzajúcich z konania pred Všeobecným súdom. Okrem toho podľa článku 170 ods. 1 rokovacieho poriadku odvolaním nemožno meniť predmet sporu pred Všeobecným súdom. Právomoc Súdneho dvora v odvolacom konaní je totiž obmedzená na posúdenie zákonnosti rozhodnutia o žalobných dôvodoch a tvrdeniach prejednaných v prvostupňovom konaní (rozsudok z 21. decembra 2021, Aeris Invest/SRB, C-874/19 P, EU:C:2021:1040, bod 53 a citovaná judikatúra).

150 Je pravda, že ako vyplýva z bodu 99 napadnutého rozsudku, odvolatelia vytýkali Parlamentu pred Všeobecným súdom, že neanalyzoval, v akom rozsahu by retroaktívne uplatnenie menej priaznivého dôchodkového systému mohlo byť zlučiteľné s právom Únie. Toto tvrdenie je však odlišné od tvrdenia zhrnutého v bode 140 tohto rozsudku, najmä vzhľadom na to, že sa netýka povinnosti odôvodnenia, ako Všeobecný súd správne rozhodol v bode 120 napadnutého rozsudku.

151 Z toho vyplýva, že je potrebné preskúmať dôvodnosť len prvej a druhej časti druhého žalobného dôvodu.

b) O veci samej

152 Pokiaľ ide o prvú časť, treba uviesť, že článok 74 vykonávacích pravidiel uvádza, že pokiaľ prechodné ustanovenia uvedené v hlave IV týchto pravidiel neustanovujú inak, PÚVPP strácajú účinnosť v deň nadobudnutia účinnosti štatútu poslancov.

153 Z tohto textu nemožno vyvodiť, že na dotknutých bývalých európskych poslancov by sa mali nemenne vzťahovať pravidlá výpočtu dôchodkov, ktoré sa v okamihu zrušenia PÚVPP uplatňovali na poslancov parlamentu členského štátu, v ktorom boli títo bývalí poslanci zvolení.

154 Ako vyplýva z bodov 81 až 83 tohto rozsudku, dynamický systém sa naďalej uplatňuje na takýchto poslancov podľa článku 75 vykonávacích pravidiel aj po nadobudnutí účinnosti štatútu poslancov.

155 Na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolatelia, tento výklad článku 75 vykonávacích pravidiel nie je vyvrátený odôvodnením 7 týchto pravidiel.

156 Odôvodnenie 7 vykonávacích pravidiel na jednej strane uvádza, že „osoby, ktorým sa poskytujú určité služby na základe PÚVPP, [musia mať možnosť] tieto služby využívať aj ďalej po zrušení týchto pravidiel v súlade so zásadou [ochrany] oprávnenej [legitímnej – *neoficiálny preklad*] dôvery“, a na druhej strane, že „treba zabezpečiť dodržiavanie práv na dôchodok, ktoré sa získali na základe PÚVPP pred nadobudnutím účinnosti tohto štatútu“.

157 Z tohto odôvodnenia vyplýva, že spresňuje, že dávky priznané podľa tejto právnej úpravy sa naďalej vyplácajú, pričom z toho nemožno vyvodiť, že by sa táto právna úprava prestala uplatňovať po uvedenom dátume.

158 Pojem „práv[a] na dôchodok, ktoré sa získali“, má v tomto odôvodnení rovnaký obsah, ako je ten, ktorý mu priznáva článok 75 ods. 2 vykonávacích pravidiel, ako je spresnený v bode 89 tohto rozsudku.

159 Všeobecný súd preto vôbec nevychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 126 napadnutého rozsudku v podstate konštatoval, že článok 2 ods. 1 prílohy III k PÚVPP, ktorý stanovuje uplatňovanie dynamického systému na dotknutých bývalých európskych poslancov, nebol zrušený a v prípade odvolateľov sa naďalej uplatňuje po nadobudnutí účinnosti štatútu poslancov.

160 Z toho vyplýva, že prvá časť tohto odvolacieho dôvodu sa musí zamietnuť ako nedôvodná.

161 Pokiaľ ide o druhú časť, treba uviesť, že Všeobecný súd v bode 90 napadnutého rozsudku konštatoval, že vedúci oddelenia bol určený ako povoľujúci úradník, poverený v súvislosti s rozpočtovou položkou 1030, týkajúcou sa starobných dôchodkov uvedených v prílohe III k PÚVPP, a to rozhodnutím generálneho riaditeľa Parlamentu pre financie FINS/2019-01 z 23. novembra 2018, a že v tomto rozhodnutí sa výslovne uvádza, že vedúci oddelenia je okrem iného oprávnený pristupovať k úkonom vytvárajúcim právne a rozpočtové záväzky, vyúčtovávať výdavky a schvaľovať platby, ale aj vypracovávať odhady pohľadávok, stanovovať nároky, ktoré sa majú vymáhať, a vydávať príkazy na vymáhanie.

162 V bode 91 napadnutého rozsudku Všeobecný súd okrem iného uviedol, že vedúci oddelenia nezmenil opatrenia stanovené vo vykonávacích pravidlách a v PÚVPP, tak ako boli prijaté predsedníctvom Parlamentu, ale ich len vykonával.

163 Za týchto okolností Všeobecný súd v bode 92 napadnutého rozsudku rozhodol, že vedúci oddelenia mal právomoc prijať sporné rozhodnutia.

164 Keďže rozhodnutie generálneho riaditeľa Parlamentu pre financie FINS/2019-01 z 23. novembra 2018 oprávňuje vedúceho oddelenia najmä na to, aby pristupoval k úkonom vytvárajúcim právne a rozpočtové záväzky, vyúčtovával výdavky a schvaľoval platby, ale aj vypracovával odhady pohľadávok, stanoval nároky, ktoré sa majú vymáhať, a vydával príkazy na vymáhanie, toto rozhodnutie je formulované dostatočne široko na to, aby zahŕňalo situácie, ktoré uvádzajú odvolatelia, to znamená nové, komplexné a nepredvídané situácie v oblastiach poverenia.

165 Okrem toho odvolatelia netvrdia, že toto rozhodnutie obsahuje výhradu týkajúcu sa právomoci uplatňovať primárne právo Únie, najmä ustanovenia Charty, v rámci prijímania rozhodnutí patriacich do týchto oblastí.

166 Navyše na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolatelia, článok 25 ods. 3 rokovacieho poriadku Parlamentu neobsahuje žiadnu výhradu právomoci v tejto oblasti v prospech predsedníctva Parlamentu. Podľa tohto ustanovenia totiž „predsedníctvo prijíma finančné, organizačné a administratívne rozhodnutia o záležitostiach týkajúcich sa poslancov na návrh generálneho tajomníka alebo politickej skupiny“. Ani z uvedeného ustanovenia nemožno vyvodiť údajné rozlišovanie medzi aktmi mimoriadnej správy, ktorých prijatie by bolo vyhradené predsedníctvu Parlamentu, a aktmi bežnej správy, ktorých prijatím by bol poverený vedúci oddelenia.

167 Preto treba zamietnuť druhú časť tohto odvolacieho dôvodu ako nedôvodnú.

168 Z toho vyplýva, že druhý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako čiastočne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

D. O treťom odvolacom dôvode

1. Argumentácia účastníkov konania

169 Tretí odvolací dôvod je namierený proti bodu 70 napadnutého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd uviedol, že žaloba I. Panusovej vo veci T-453/19 je neprípustná z dôvodu, že oznámenie vedúceho oddelenia z 11. apríla 2019, ktoré sa jej týkalo, vôbec neobsahovalo zníženie jej pozostalostného dôchodku.

170 Tento záver údajne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keďže pozostalostný dôchodok, ktorý poberá I. Panusa, sa v podstate vypočítava na základe ustanovení prílohy III k PÚVPP, zatiaľ čo určenie takéhoto dôchodku patrí do pôsobnosti ustanovení prílohy I týchto pravidiel, na základe čoho sa môže údajne žiadať o dôchodok s vyššou sumou.

171 Parlament tvrdí, že tretí odvolací dôvod treba zamietnuť ako neprípustný a subsidiárne ako nedôvodný.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

172 Treba konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorého sa týka tretí odvolací dôvod, nepredstavuje nevyhnutnú podporu žiadneho z posúdení Všeobecného súdu uvedených v bode 47 tohto rozsudku.

173 Preto nie je potrebné skúmať tento odvolací dôvod.

174 Keďže všetky odvolacie dôvody uvádzané odvolateľmi na podporu ich odvolania boli zamietnuté, treba zamietnuť toto odvolanie ako celok.

O trovách

175 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, ktorý sa uplatňuje na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

176 Keďže odvolatelia nemali úspech vo svojich dôvodoch a Parlament navrhol uložiť im povinnosť nahradiť trovy konania, je opodstatnené uložiť im povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Parlamentu.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol takto:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Maria Teresa Coppo Gavazzi, Cristiana Muscardini, Luigi Vinci, Agostino Mantovani, Anna Catasta, Vanda Novati, Francesco Enrico Speroni, Maria Di Meo, Giuseppe Di Lello Finuoli, Raffaele Lombardo, Olivier Dupuis, Leda Frittelli, Livio Filippi, Vincenzo Viola, Antonio Mussa, Mauro Nobilia, Clara di Prinzio, ako dedička po Sergiovi Camillovi Segrem, Stefano De Luca, Riccardo Ventre, Mirella Musoni, Francesco Iacono, Vito Bonsignore, Claudio Azzolini, Vincenzo Aita, Mario Mantovani, Vincenzo Mattina, Romano Maria La Russa, Giorgio Carollo, Fiammetta Cucurnia, ako dedička po Giuliettovi Chiesovi, Roberto Costanzo, Giorgio Gallenzi, ako dedič po Giuliovi Cesareovi Gallenzim, Vitaliano Gemelli, Pasqualina Napoletano a Ida Panusa znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskemu parlamentu.**

Podpisy